

ת"פ 19474/06/15 - מדינת ישראל, המאשימה נגד מוחמד חאג יחיא - בעצמו

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 19474-06-15 מדינת ישראל נ' חאג יחיא(עציר)

בפני כבוד השופטת מרב גרינברג

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד רות שפיר

נגד

מוחמד חאג יחיא - בעצמו - הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד מירב נוסבום

הכרעת דין

פתח דבר

ביום 19.1.15, נפרצה מרפאת טיפת חלב בקלנסואה ונגנב ממנה ציוד יקר ערך הכולל טלוויזיה, מכונת לבידור, מכשיר למדידת לחץ דם ומנות חיסון רבות.

בערב יום האירוע, הבחינה אחות הנאשם בנאשם חוזר לביתו, כשהוא נושא שקית ובה חלק מהציוד הרפואי, מכשיר למדידת לחץ דם, שנגנבו מהמרפאה. רכוש זה, נמצא, יום למחרת, ע"י השוטרים, בבית הנאשם.

המאשימה סבורה, על בסיס ראיות אלו, כי הנאשם הוא שפרץ למרפאה וגנב הרכוש, ואילו גרסת ההגנה היא שהנאשם קנה את כלל הציוד הגנוב מאחר, שהזדמן ליד ביתו, מבלי שידע דבר על מקורו.

עוד יוחסה לנאשם עבירה של הפרעה לשוטרי לפי סעיף 275 לחוק העונשין התשל"ז-1977, כשנטען, כי במהלך החיפוש בביתו, הפריע לעבודת השוטרים, השתולל, צעק לאמו שתסגור את הדלת, נופף בידיו לכל עבר וניסה להגיע בכח לדלת הבית כשהוא דוחף שוטר, וממשיך לצעוק ולהשתולל, גם אחרי שנאזק.

בישיבת המענה, כפר הנאשם מכל וכל במעשה הפריצה והגניבה מהמרפאה. באשר לעבירה של הפרעה לשוטרי, טען כי ביקש מהשוטרים, שהגיעו בליווי כלבים, שלא יכנסו לבית בו שהו אותה עת אמו ואחותו.

תמצית ראיות המאשימה

עדת התביעה המרכזית הינה, כאמור, **אחות הנאשם, הגב' כמאליה חאג' יחיא**. כעולה מעדותה, שהתה ביום האירוע בביתה, כשבשעה 20:45 הבחינה באחיה שב לביתם כשהוא נושא שקית ירוקה. כששאלה אותו לפרש השקית, השיב לה ש"מישהו נתן לו אותם" (פרו', עמ' 10). האחות, שחשדה באחיה "אני יודעת מי זה אח שלי. ההרגשה שלי בתור אחות לא יהיה לנו בלגן, מספיק אמא חולה, אבא ז"ל היה חולה. לא רוצה שיהיה לנו בעיות בבית" (שם), שבה ושאלה את אחיה אשר למקור הרכוש, וזה השיב לה שלקח אותו ממישהו שעמד בכביש. גם לאחר שהזהירה אותו, כי חוששת שתגיע משטרה לביתם, שב הנאשם וחזר על גרסתו. למחרת, בשעה 11:00, הגיעו שוטרים מלווים בכלבים לביתם. האחות שיתפה עימם פעולה, הצביעה על השקית הירוקה ובה הרכוש הגנוב, ולאחר שהשוטרים נטלו אותה, הסתיים החיפוש.

באשר לציר הזמנים - מבהירה האחות, בהמשך חקירתה, שאחיה היה בבית עד שעה 19:00, כך גם בשעה 17:30 ו-18:00 (פרו', עמ' 11) ובהמשך יצא מהבית. בחקירתה הנגדית מוסיפה, כי יצא בין 19:00-19:30 ושב עד השעה 21:00. באשר להתנהלות אחיה בעת החיפוש טוענת, כי לא הפריע ולא קילל. אביה הוא שכעס, מאחר שנכנסו כלבים לביתם, דבר שאסור ע"פ דת המוסלמית.

האחות חזרה על חלק מדבריה גם בשיחתה, במהלך החיפוש, עם **השוטר רס"מ אלכס סושקוב**. בשיחה שהוקלטה, **5/5 ו-5/א'**, שבה וסיפרה שחששה ממעשי אחיה, וכי אחיה הסביר לה שמבקש למכור הדברים כדי לסייע למשפחה, וביקשה שלא יעצר. השוטר הוסיף בעדותו, כי החיפוש בבית הנאשם נערך, מכח צו שיפוטי, ע"י שלושה שוטרים מלווים בשני כלבים, וכי הרכוש הגנוב נתפס באוהל סמוך לבית, בו שהו אותה עת, הנאשם, חברו ואביו (**ראו תמונות 2/ת** ו**דו"ח חיפוש 3/ת**). השוטר הבהיר, שהכלבים לא נכנסו לבית בו שהו האחות והאם. באשר לנאשם, נטען כי הסתער לעבר הכלבים ונהדף.

עוד תיעד השוטר **דו"ח הפעולה 4/ת**, מהלך החיפוש והתנהלות הנאשם. כעולה מת/4 הנאשם דרש שלא יבצעו חיפוש בבית אלא מחוצה לו, מאחר שהנאשם סירב לעיכוב ונראה היה שיפריע לחיפוש בבית, החליט השוטר גלעד לעוצרו (ראה גם דו"ח פעולה של השוטר עידן הלל - 1/ת). השוטר הנוסף שנכח במקום היה **רס"ל גלעד ארי עם** (ע"ת/7). בעדותו ובדו"ח הפעולה 11/ת, חזר אף הוא וסיפר כי הנאשם צעק שהשוטרים לא ייכנסו לבית. בהמשך, "כשמוחמד צועק וממשיך להשתולל" (11/ת) החליט לעוצרו כדי שלא יפריע לעבודת השוטרים. או אז הנאשם המשיך בהתנהגותו, ניסה להגיע בכח לדלת כשהוא דוחף את ידו, ואף המשיך להשתולל לאחר שנאזק. העד הבהיר בחקירתו הנגדית, שהנאשם השתולל תוך שהוא מבצע תנועות ידיים רחבות וכוחניות (פרו', עמ' 25).

עדות חשובה נוספת נמסרה ע"י האחות האחראית על טיפת חלב, גב' דלאל ג'אבר. זו סיפרה בעדותה, כי עודכנה בדבר ההתפרצות רק בבוקר למחרת האירוע. העדה הגיעה למקום, לאחר שהוזעקה המשטרה, הבחינה כי חלון המטבח פורק והסורגים נעקרו. עוד הוסיפה שמהמרפאה נגנבציוד רפואי וטלויזיה. בחקירתה הנגדית ציינה, ששעות העבודה במרפאה הינן בין 08:00-14:00 (פרו', עמ' 23). בנוסף, הבהירה, כי בניגוד לטענת מז"פ, לפיה לא נערכו בדיקות פורנזיות במקום מאחר שנוקה, המרפאה נוקתה רק לאחר מכן (פרו', עמ' 21). עוד מוסיפה, שהבחינה בחריגה קיצונית במד הטמפרטורה של מקרר החיסונים בין השעות 06:30-09:15, אך לא זכרה לומר אם מדובר בשעת

בוקר או ערב. האחות הבהירה שאין לה כל מידע באשר לעלות החיסונים והמכשור הרפואי.

השוטר רס"מ טל מדמוני, שהוזעק למרפאה ביום 20.1.15, בשעת בוקר, סיפר בעדותו ובדוחות **ת/6 ו-ת/7**, כי המרפאה עצמה הייתה סגורה בשל שביתה כללית בעיר. השוטר הבחין שסורגי חלון המטבח נתלשו וכי בקרבת מקום נמצאו פריטים שנגנבו וזנחו: מכשיר לבדיקת הריון ופלטה חשמלית.

באשר להערכת שווי מנות החיסונים הרבות שנגנבו (ראו פירוט הכמויות-ת/10), העיד השוטר שלומי שוורץ, אם כי לא ידע להסביר כיצד הוערך שווי החיסונים ועל ידי מי. לא הוצגו ע"י המאשימה ראיות נוספות ביחס לתעריפי החיסונים וששוויים (פרו', עמ' 25, ש' 14-15).

הנאשם עצמו, נחקר ביום 20.1.15, ע"י החוקר יוגב אסייג (עת/8) וסיפר כי כל היום שהה בביתו עד שהלך לישון בשעה 20:00, 20:30 (שם, עמ' 2, ש' 13). הנאשם הסביר כי קנה את הרכוש שנמצא אצלו "**מבן אדם בשטחים שעבר ליד הבית שלי**" (שם, ש' 15) עבור 50 ₪ והוסיף, כי חשב שסייע לאמו החולה בסכרת. כשעומת מול טענת אחותו כי האם סובלת מדיכאון, שינה תשובתו ואישר שסובלת ממצב נפשי ולחץ דם (ש' 19). בהמשך שינה טעמו וטען שקנה את הציוד "**בגלל קצת מצפון, בן אדם ריחמתי עליו אין לו כסף אז קניתי ממנו**" (ש' 26) והמשיך כי קנה התרופות, "**גם בשביל המצפון ריחמתי עליו, אמר לי קר לי אין לי כסף אין לי כלום**" (ש' 28). בהמשך החקירה אישר גרסת אחותו שקנה הציוד כדי למוכרו (עמ' 4, ש' 74-75, ש' 89). הנאשם הוסיף כי כשאחותו הבחינה ברכוש ביקשה שיזרוק אותו, כי מדובר ברכוש גנוב (ש' 71). באשר לשעת הקנייה, טען שאינו זוכר. הנאשם הוסיף שמשתמש בסמים, כל שבוע נוסע לתל אביב לקנות סמים וכי פוטר שבוע לפני האירוע מעבודתו במחסן עץ. באשר להתנהלות במהלך החיפוש, הכחיש כי השתולל והסביר כי ביקש למנוע כניסת כלבים לבית.

עדות הנאשם

בעדותו חזר הנאשם על גרסתו שלא פרץ למרפאה. לטענתו מתגורר בשכונה שנים רבות ומעולם לא היה מעורב בביצוע עבירות רכוש. הנאשם סיפר, כי ביום האירוע, עמד בצמת הרחוב בו מתגורר, כשהוא מעשן סיגריה ושותה קפה, כשהבחין בתושב שטחים רכוב על סוס רתום לעגלה. תושב השטחים ביקש ממנו לקנות הציוד הרפואי מאחר שאין לו כסף לשלם למונית. הנאשם הבחין שבשקית מכשיר ללחץ דם שמצא חן בעיניו, ובסוף התרצה לקנות את כל הציוד כי "**היה נודניק עלי אז לקחתי את כל השקית, חשבתי שיקנו ממני את הציוד. קניתי את המכשיר לחץ דם ב-50 ₪ ועל הכל נתתי לו 100 ₪**" (פרו', עמ' 31). הנאשם הסביר שנכנס עם השקית הביתה, וכשאחותו הבחינה בו, הסביר לה שקנה הרכוש ממישהו אך היא התחילה לצעוק מפחד.

באשר לחיפוש שנערך בביתו, סיפר כי באותה עת היה מכור לסמים קשים וכשהגיעו שוטרים עישן עם אביו סמים (נמצא במקום סם). כשנכנס צוות שוטרים מלווה כלבים אגרסיביים, ביקש שלא ייכנסו לבית בו שהו אמו ואחותו אך הכחיש שנהג באלימות והוסיף "**אני הייתי הכי חלש שיש, בסטלה של הסמים**" (פרו', עמ' 32, ש' 10). בחקירתו הנגדית נשאל ביחס לשלל הגרסאות שמסר בנוגע לסיבת קניית הרכוש וטען כי קנה הרכוש מכל הסיבות גם יחד - "**כשאתה**

אומר שהיה לי מצפון עליו וגם רציתי לאמא שלי וגם היה נראה לי שאני יכול להרוויח על זה, הכל יחד. זה לא גרסה לשנות אותה. הכל יחד" (פרו', עמ' 34).

דין והכרעה

השאלה המרכזית המחייבת הכרעה בתיק שלפניי, הינה האם ניתן לקבוע ברף הראייתי הנדרש במשפט פלילי, כי הנאשם הוא זה שהתפרץ למרפאה ונטל הרכוש המפורט. המאשימה מתבססת בעיקר על 'כלל החזקה התכופה', נוכח סמיכות הזמנים בין מועד ההתפרצות למועד בו נראה הרכוש הגנוב בחזקת הנאשם. ההגנה סבורה, שבכך אין די ומבקשת לקבל את גרסת הנאשם, לפיה קנה את הרכוש בתום לב ומבלי שחשד שהושג בעבירה.

לצורך בחינת סוגיה זו, נעשה, תחילה, סדר בציר הזמנים הרלוונטי לאירוע. כעולה מעדות אחות טיפת חלב (עמ' 4) ביום האירוע פעלה המרפאה בין השעות 08:00-14:00, כשיום למחרת הושבתה הפעילות בה, במסגרת שביתה כללית במקום. הנאשם עצמו נצפה ע"י אחותו בביתו עד השעה 19:00 לערך ושב לביתו עד השעה 20:45. במועד זה, ועל כך אין חולק בין הצדדים, הבחינה האחות בשקית הירוקה ובה הרכוש שנגנב. נתון רלוונטי נוסף, שלא הובהר דיו ע"י אחות טיפת החלב, הן השעות שבהן נצפתה חריגה במד הטמפרטורות של מקרר החיסונים, המלמדת על פתיחתו, כשהאחות ציינה טווח שעות שבין 06:30-09:15, אך לא ידעה להסביר האם מדובר בשעות בוקר או ערב. בהינתן המצאות הרכוש שנגנב כבר בשעת לילה אצל הנאשם, קיימת סבירות גבוהה שמדובר בשעות ערב וזה, כך ניתן להניח, טווח השעות האפשרי שבו ארעה ההתפרצות למרפאה. נוכח משקלה המוגבל של עדות האחות ביחס לשעת פתיחת מקרר החיסונים, אקבע קביעה זהירה יותר, לפיה ההתפרצות למרפאה ארעה ביום 19.1.15, בין השעות 14:00-20:00.

אכן, הנאשם בעדותו סיפר שיצא בערב ה- 19.1.15, מביתו, לזמן קצר - לשעות קפה ולעשן סיגריה, אז פגש בתושב האזור ובשעה 20:00, 20:30 כבר נם על מיטתו אלא שדבריו אלו, ולא רק אלו, נסתרו ע"י אחותו ואינם מתיישבים עם יתר הראיות בתיק, על כן לא מצאתי להאמין לגרסתו זו.

האם די בתכיפות הזמנים בין מעשה ההתפרצות למרפאה להמצאות הרכוש שנגנב אצל הנאשם, כדי להביאנו למסקנה שהנאשם הוא שביצע המעשה?

כידוע 'החזקה התכופה' הינה חזקה שבעובדה המבוססת על ניסיון החיים והשכל הישר, ועל-פיה, אדם שנמצא בחזקתו רכוש גנוב בתכופ למועד הגניבה, יוחזק כמי שגנב אותו. יודגש, כי מדובר בחזקה הניתנת לסתירה ע"י הנאשם - "הנאשם יכול להפריכה ע"י הצעת הסברים חלופיים להימצאותם של הטובין הגנובים בידיו. יתרה מכך, גם מקום בו קמה החזקה התכופה, והנאשם לא הצליח לסתור אותה, אין הדבר מחייב את בית המשפט להרשיע את הנאשם, והוא יעשה כן רק כאשר השתכנע כי הוסר כל ספק סביר בנוגע לכך שהנאשם אכן ביצע את העבירה שיוחסה לו" (ראו ע"פ 8584/13 לואי שטארה נ' מדינת ישראל, 30.6.14; ע"פ 5492/11 אלרחמן נ' מדינת ישראל, 5.8.12).

בכל הנוגע לסד הזמנים שבין מעשה העבירה ותכיפותו להחזקת הרכוש הגנוב לצורך הפעלת החזקה נקבע בפסיקה כי:

"ככלל, ככל שמתארכת התקופה מאז בוצעה הגניבה נחלשת ההנחה שהמחזיק ברכוש הוא הגנב עצמו דווקא ומתחזקת גם האפשרות המסתברת שהוא האדם שקיבל את הסחורה מן הגנב או מאדם שלישי שקיבל את הרכוש מן הגנב. בהמשך לכך מתעוררת השאלה האם המחזיק ברכוש ידע כי הוא גנוב - שאלה שיש לה חשיבות רבה לצורך הרשעה בעבירה של החזקת רכוש גנוב" (ע"פ שטארה, שם)

ובעניינו,

טווח הזמנים הקצר, בן מספר שעות בלבד, בין מועד ההתפרצות למועד החזקת הרכוש הגנוב ע"י הנאשם, מאפשר, בקלות יתרה, החלת 'כלל החזקה התכופה'. יתר על כן, גרסתו של הנאשם, לפיה, יצא את ביתו לזמן קצר לצורך עישון סיגריה, ופגש, הפלא ופלא, באחר שהתחנן אליו שירחם עליו ויקנה את מרכולתו, גם היא, בנסיבות העניין, מעלה תמיהות וספקות רבים. הנאשם שינה, בהודעתו המתפתחת, מספר פעמים את הטעם לקניית הטובין, תחילה עשה זאת למען אמו החולה, בהמשך משהתברר שהדבר לא יכול לסייע לאם, עשה זאת על פי צו מצפוני ומשנכמרו רחמיו על המוכר המסכן שקר לו, ואין לו כסף למונית ואף לא אכל מספר ימים, ובסוף חקירתו, אישר כי קנה את הרכוש במטרה למוכרו למרבה במחיר. אמנם, עדותו בבית המשפט הייתה מלוטשת ומהודקת יותר, אך גם היא מעלה סימני שאלה.

זאת ועוד, הנאשם הסתבך בסתירות ופירויות רבות בגרסתו שלא הצליח ליישבן עם שמסר בחקירתו. כך סיפר בחקירתו שקנה הרכוש תמורת- 50 ₪, בעדותו הוכפלה התמורה ל-100 ₪. כך סיפר שפרש למיטתו כשעה טרם נצפה ע"י אחותו שב לביתו ובידו הרכוש הגנוב. כך מכחיש שסיפר לאחותו כי בכוונתו למכור הרכוש (חקירתו, ש' 75) אך בהמשך מודה, שאכן אמר לה שזאת כוונתו (שם, ש' 89) וכהנה וכהנה.

האם הוסר הספק הסביר בנוגע לביצוע מעשה ההתפרצות ע"י הנאשם?

האם די בהחלת החזקה התכופה וגרסתו הבלתי אמינה של הנאשם, כדי לקבוע שהוא זה שאכן ביצע מעשה ההתפרצות? התשובה לשאלות אלו, לשיטתי, שלילית ואינה מתחייבת כמסקנה בלעדית במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי, מניתוח כלל המכלול הראייתי הנסיבתי בתיק זה. (ראו בהרחבה ע"פ 480/88 פרץ נ' מדינת ישראל).

אכן סד הזמנים עומד לנאשם לרועץ, כך גם גרסתו אינה אמינה דייה. לצד זאת, שוכנעתי כי אכן בתקופה זו, להבדיל מהתנהלותו היציבה של הנאשם כיום, היה הנאשם מכור לסם וניהל חיי בצל התמכרותו. ביצוע ההתפרצות למרפאה מחייב תכנון, שימוש אפשרי בכלי פריצה לעקירת הסורגים או פתיחה אחרת של המרפאה הנעולה, נטילת רכוש רב, חלקו כבד, והובלתו המהירה מהמקום. ספק רב בעיניי, אם הנאשם, בדרך התנהלותו אז, מסוגל היה לבצעם. נתונים נוספים מחזקים מסקנתי: הראשון, נוגע לטלוויזיה, שאין חולק, שנגנבה מהמרפאה. הטלוויזיה, שהינה החפץ היקר והכבד ביותר, לא נמצאה אצל הנאשם, לא ברור כיצד יכול היה להובילה, וניתן להניח שלא היה זריז דיו כדי למכרה. המאשימה לא ייחסה לנאשם גניבת הטלוויזיה אך גם לא התמודדה עם הקושי בהסבר גניבתה ללא קשירתה למעשי הנאשם. זאת ועוד, באזור המרפאה נמצאו ע"י המשטרה חפצים שנגנבו והוזנחו, הטלוויזיה לא הייתה אחת מהן.

התנהלות הנאשם בעת חזרתו הביתה, כשלא הסתיר מאחותו הרכוש הגנוב ויותר מכך, גם שזו הטיחה בו חשדותיה וחששה כי המשטרה תגיע בהמשך לביתם, לא עשה דבר להעלמת הרכוש, והותירו חשוף וגלוי, עד שנמצא, בקלות, ע"י השוטרים שביצעו החיפוש בביתו. התנהלות זו אינה מתיישבת עם טענת המאשימה, לפיה הנאשם פרץ למרפאה בכוונה לגנוב הרכוש ולמוכרו. אם אכן אלו היו פני הדברים, היה צריך לעשות כן בערב באירוע, לאחר שאחותו הזהירה אותו מפני המשטרה.

כפי שהובהר, אין בידי לקבל גרסת הנאשם, אך לא ניתן להגדירה כתלושה ומופרכת. הנאשם חזר על גרסה זו בפני אחותו בערב האירוע, בהמשך בפני השוטרים ובחקירתו. הסבירות שבאזור מגוריו של הנאשם, עוברים תושבי אזור או אחרים המציעים מרכולתם לכל דיכפין, אינה בלתי הגיונית, גרסת הנאשם באשר לאופן התנהלות הדברים, היא זו שמעלה סימני שאלה רבים. אינני שוללת אפשרות שבה אכן הנאשם קנה הרכוש מאחר בידעו היטב שהושג בדרך עבירה, אלא שבחר בגרסה שמרחיקה אותו מכל פסול בהתנהלותו, ועל כן הציגה בצורה בלתי אמינה.

לסיכום סוגיה זו, החזקה התכופה אכן עומדת לתביעה, וקמה, כמו גם גרסתו, לחובת הנאשם. ברם, מכלול הנסיבות והתשתית הראייתית, אינם מאפשרים לקבוע כממצא עובדתי, ברמה של מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם הוא שהתפרץ למרפאה וגנב מתוכה ועל כן מצאתי לזכותו מעבירה זו.

בכך לא תמה דרכנו, בסיכומיה עתרה המאשימה להרשעת הנאשם בעבירה חלופית של קבלת נכסים שהושגו בפשע לפי סעיף 411 לחוק העונשין. לנאשם ניתנה אפשרות סבירה להתגונן מפני עבירה זו או דומה לה ואף נראה, כי ב"כ הנאשם בשאלותיה ובסיכומיה, לא טענה, בהגנותה, שהתנהלותו של הנאשם, בהתאם לגרסתו, הייתה תמת לב ולא הייתה אמורה לעורר כל חשד.

משקבעתי שיש לזכות הנאשם מביצוע עבירת ההתפרצות ולא הוצגה לפניי כל ראיה, לפיה היה הנאשם מודע למעשה ההתפרצות למרפאה (שהתגלה רק ביום למחרת), או למקורו המדויק של הרכוש שקנה, אין מקום להרשיעו גם בעבירה של קבלת נכסים שהושגו בפשע. עם זאת, הרשעתו בעבירה של קבלת רכוש חשוד כגנוב, לפי סעיף 413 לחוק, מתחייבת מהראיות. ברי, שטיב הרכוש, רובו מכשור רפואי, והחיסונים, רובם מסומנים מעלים חשד ביחס לאופן השגתם. אין לי אלא להפנות לתגובתה הקשה של אחות הנאשם, משהבחנה בשקית שאחז הנאשם, מבלי שהייתה מודעת למירב תכולתה, והבינה מיד שמדובר ברכוש גנוב. אינני מאמינה כלל ועיקר לגרסת הנאשם בעניין זה, לפיה סבר שהרכוש הגיע לידי תושב האזור כדין. תעיד על כך התמורה הנמוכה שטען ששילם עבור המוצרים, שברי שהינם יקרי ערך ותיאורו את נסיבות קנייתם. **על כן מצאתי להרשיע הנאשם בעבירה של החזקת רכוש חשוד כגנוב, תחת עבירת ההתפרצות והגניבה.**

באשר להתנהלות הנאשם במהלך החיפוש, אכן נראה כי הנאשם ביקש להרחיק השוטרים, ובעיקר הכלבים, מכניסה לביתו, אך עדיין השתוללותו, צעקותיו והתנגדותו האקטיבית לבקשות השוטרים, היה בה כדי להפריע לעבודתם. בפועל, נטען ע"י אחות הנאשם שהכלבים לא נכנסו כלל לבית, ומצאתי להאמין לעדויות השוטרים, ובראשם השוטר ארי עם, כי מעשי הנאשם כוונו להפריע לעבודתם ובשל כך, נאלץ לעוצרו במקום. על כן, מצאתי להרשיע הנאשם בעבירה המיוחסת לו.

זהו המקום לציין, שנוכחות הכלבים כלל לא נדרשה, ואלו התלוו לשוטרים, רק מאחר שחלקם היו כלבנים שביצעו עבודת חיפוש, שלא במסגרת תפקידם הייעודי. משהובהרה במהלך המשפט, מורכבות נוכחות כלבים בבתיים של בני הדת המוסלמית (מתברר כי הכלב מוגדר כחיה טמאה ועל כן אסור גידולו כחיית מחמד וכניסתו לבתי אלו המאמינים באמונה זו), לא היה זה ראוי ואף לא הכרחי להביאם למתחם ביתו של הנאשם ונכון היה להימנע מהתנהלות זו ולכבד השקפת עולמם של בני המקום.

טרם סיום, אוסיף שלא ברורה טענת אנשי מז"פ, שהגיעו למרפאה לאחר שנוקתה, בניגוד לטענת אחות טיפת החלב. מאחר שהנושא לא בורר דיו במסגרת שמיעת הראיות, אינני יכולה לקבוע האם מדובר במחדל או באי הבנה. באשר לשווי הרכוש הגנוב, משזנחה המאשימה הוכחת שווי הרכוש, ניתן רק לשוות כי מדובר ברכוש יקר ערך ששווי המדויק לא הוכח.

אשר על כן, על יסוד הטעמים המפורטים לעיל, אני מזכה את הנאשם מביצוע עבירה של התפרצות לבניין וגניבה ומרשיעה אותו בעבירות הבאות:

א. החזקת רכוש חשוד כגנוב - עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין

ב. הפרעה לשוטר במילוי תפקידו - עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"א אדר תשע"ח, 26 פברואר 2018, במעמד הצדדים